

Kráska
A NETVOR

ALEXANDER STAINFORTH

Kráska a netvor

Historická romance

Alexander Stainforth

Kráska a netvor

Historická romance

Praha 2019

Alexander Stainforth: Kráska a netvor
První vydání
Copyright © 2019 Alexander Stainforth

Vydalo nakladatelství David Kaps,
Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město
www.stainforth.cz v roce 2019 jako svou 15. publikaci

Redaktorka: Martina Suková, 2019
Obálka: germancreative, 2019
Sazba: David Kaps
Tisk: Projects, s.r.o., Brno

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem
rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88179-17-7 (tištěná verze)
ISBN 978-80-88179-18-4 (ePub)
ISBN 978-80-88179-19-1 (MobiPocket)

*Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou pouze výtvořem mých představ.*

Prolog

Je to příležitost. Ohromná příležitost, kterou si nesmíš nechat uniknout! Ale můžeš jí takhle ublížit? Můžeš si vzít na svědomí i její život, pokud se situace zkomplikuje?

Co tvoje čest? Co tvoje vlastní svědomí? Uneseš to, že ji zraníš, že ji budeš každý den vystavovat nebezpečí?

Musím! Protože ona je nástroj mé pomsty, klíč k mému vysvobození! Díky ní se má cesta završí a já konečně dojdou klidu a spravedlnosti.

Pomsta je nebezpečná věc. A jakmile se k ní člověk upne, není možné ustoupit, vzdát se a nechat věci plynout.

A já jsem přísahal pomstu! Přísahal jsem u hrobky svých předků, že mi zaplatí za to, co mi způsobil! Zanechal ve mně jen prázdnotu, která zatoužila po krvi!

Mohl bych to skončit už teď, veškeré důkazy a právo jsou na mé straně.

Jenomže to by pro něj bylo moc jednoduché.

Vezmu mu všechno, o co on připravil mě.

Pozoruji ji. Nemá o mně nejmenší tušení. Skrývám svou pravou tvář, své vlastní já před celým světem. Ale už brzy se tohle město dozví pravdu!

Donedávna jsem žil jako spořádaný a čestný muž. Ne ve všech ohledech, pochopitelně. Jenomže tohle... Pokud teď vykročím, pokud se rozhodnu vzít osud do vlastních rukou a nečekat na boží i světskou spravedlnost, ztratím už nadobro, v co jsem před lety věřil, jak jsem byl vychován.

Ne, nesmím teď couvnout. Přišla, objevila se. Život mi rozdává všechny potřebné karty. A já je přijímám. Díky ní uhasím žízeň po pomstě.

Ať je nám Bůh milostiv...

Kapitola 1

Anglie, Plymouth, 1872

Emily Harwoodová odložila dopis na stůl, zatímco její komorná nervózně postávala u dveří. Je to přesně tak, jak se obávala. Nejlepší bude, když se s tetičkou a strýcem co nejdříve rozloučí a dá pobytu v Plymouthu sbohem.

„Začni okamžitě balit, Sereno,“ řekla rozechvěle a přešla k oknu. Panebože, to jí ještě tak scházelo, aby se do ní markýz Jamie Brickman zamiloval a chtěl ji v dohledné době navštívit a promluvit si s jejím strýcem. Ne, za žádnou cenu k tomu nesmí dojít. Dokázala si velmi dobře představit, jak by strýc reagoval. Jamie Brickman je jedním z nejbohatších mužů v Plymouthu, a přestože je hezký, chová se někdy poněkud povýšeně. Navíc je na něm něco znepokojivého, co se jí zatím nepodařilo odhalit.

„Ale...“

„Žádné ale,“ přerušila Emily komornou. „Zítرا odjíždíme. A řekni Colinovi, aby mi nechal osedlat koně.“

„Teď? Je skoro večer a ostatní sloužící říkají, že to vypadá, jako by se sem hnala sněhová bouře. Už před lety prý...“

„Sněhová bouře? Tady na jihu? Přece těm nesmyslům nevěříš! Bůhví, co je na zdejších pohádkách pravdy... A teď už jdi.“

Jakmile se za mladičkou komornou zavřely dveře, Emily si vzdychla. Ne, nikdo ji nedonutí provdat se jenom kvůli majetku a společenskému postavení. Její matka si přála, aby odolávala všem nabídkám, dokud nepotká toho pravého – skutečnou lásku, jako ona. S otcem se do sebe zamilovali na prvním plese sezony, a ačkoli jejich rodiče se sňatkem nesouhlasili, uprchli spolu a vzali se. Později sice dostali požehnání svých rodin, ale skoro celý rok se potáceli v bídě. Matka se jí svěřila, že by své rozhodnutí nikdy nezměnila, že by se znovu dobrovolně ocitla bez střechy nad hlavou, protože díky tomu našla svou spřízněnou duši.

Emily otevřela skříň a vytáhla z ní zimní jezdecké šaty z kvalitního sametu. Až se Serena vrátí, pomůže jí s oblékáním, a ona si pak na vyjížděce o všem popřemýšlí. Obávala se příjezdu do

Londýna. Otec jí útěk nebude schvalovat a pokusí se ji přimět, aby se co nejdříve rozhodla pro některého z mladíků, kteří se jí v Londýně už dlouho dvořili. Uprchla před nimi na venkov, jenomže její půvab přitahoval pozornost ve všech koutech země.

Serena zaklepala na dveře a vstoupila.

„Slečno Emily, opravdu byste se měla dobře rozmyslet. Venku se prudce ochladilo a zvedá se vítr. A až se vrátí váš strýc s tetou, budeme to my sloužící, koho obviní z téhle nerozváženosti,“ namítla, i když poměrně tiše.

„Nesmysl,“ prohlásila Emily rozhodně. „Teď mi pomoz se převléknout a pošli pryč sluhu lorda Brickmana s odpovědí, že v současné době nejsem schopná přijímat návštěvy kvůli náhlému nachlazení, stejně tak i strýc.“

„Ale co když vás nebo lorda Harwooda někdo uvidí venku?“

Emily pokrčila rameny. „A co je mi po tom?“ Potřebuje získat trochu času. Zítřka už bude dávno pryč a lord Brickman ať se třeba pomine.

Vyšla ke stájím a otřásla se. Díky bohu, že se nechala Serenou přemluvit, aby si s sebou vzala teplý plášť, který podkoní Colin připevnil k sedlu. Na leden byla neobvyklá zima. Od úst jí stoupala pára, lehce jí tuhly obličej.

Když nasedla na koně, černého Bleska, kterého dokázala zkrotit jen ona a strýc, tryskem vyrazila za město. Z pastvin pokračovala k útesům a sledovala, jak mraky na nebi tmavnou a žene je divoký vítr. Moře zpěnilo vysoké vlny, které narážely do skal a tříštily se o ně.

Že by místní měli pravdu a skutečně se sem hnala sněhová vánice? Ne, nebude si tím zbytečně lámat hlavu. Stačí jí jen chvíle o samotě, nevzdálí se přece natolik, aby promokla na kost.

Myšlenky, které ji zaměstnávaly, nebyly vůbec příjemné. Takže už si bude muset vybrat. Ale koho? Tušila, že ne zcela záměrně pobláznila srdce několika mužů, jenomže z žádného nevyzařovalo to, co očekávala, v co tajně doufala. Jejich oči lačnily po její kráse, obdivovali ji, snesli by pro ni modré z nebe. Emily to ovšem nestačilo. Cítila – ne, věděla, že existuje mnohem víc, jakési pouto, které by ji s oním mužem svázalo a prozradilo jí, že je ten pravý.

Jedním si mohla být naprosto jistá. Jamie Brickman to není. Ze všech těch zástupů nápadníků je poslední, o kterém by jen na pár

vteřin uvažovala. A přesto se zdá být nejtroufalejší a odhodlaný přimět ji říct ano.

V dálce zaslechla štěkot psa. Znepokojeně se rozhlédla – nechtěla se tu s nikým potkat. Popohnala tedy Bleska až dál k lesům. Jak se šerilo, od moře vál stále chladnější vítr a proklestil si cestu i přes její oblečení. Zachvěla se a vážně uvažovala, že už se vrátí do strýcova domu.

V té chvíli však obloha úplně zešedla a začal se z ní snášet sníh. Emily před sebe natáhla ruku a otočila dlaň vzhůru. Vločky usedaly na její tmavou rukavičku a rozpouštěly se. Rázem jí to připomnělo dětství v Londýně, když ještě žila matka. Z okna jejich přepychového domu vždy o Vánocích sledovaly, jak jsou ulice zasypané spoustami sněhu. Jenomže to bylo v teple domova, blízko rozpáleného krbu. Tady už vítr nebezpečně skučel a útočil tak, až si musela přidržet klobouk, jinak by ho odvál bůhvíkam.

Je čas jet domů, řekla si a obrátila koně. Jenomže zjistila, že na cestu už skoro nevidí a Blesk je stále nervóznější.

„No tak, no tak,“ utěšovala ho, ačkoliv jí samotné se zmocňovala panika. Jestli se rychle neorientuje, jsou ztraceni. Ve zmatku by mohla Bleska navést k útesům a zřítit se dolů... Jen z té představy se jí zatočila hlava.

Dobře, nejrozumnější bude sesednout a pomalu se prodírat k městu. Přece tu byla už tolikrát, nemůže se splést. Neměla by se splést...

Svezla se ze sedla, klobouk si raději vzala do pravé ruky, aby o něj přece jen nepřišla, a přehodila přes sebe plášť s kapucí. Už už se chystala Bleska popadnout za uzdu, když se kousek od nich ozval zuřivý štěkot. Blesk zaržál, vzeplal se na zadní a než ho stáhla chytit, uháněl splašeně od ní.

„Blesku,“ zakřičela, jako kdyby ho tím dokázala zastavit. Slyšela dusot kopyt, který byl každým okamžikem vzdálenější, až se naprosto vytratil v mohutném poryvu větru. Blesk byl pryč.

Co teď? Je ten pes blízko? Je nebezpečný, mohl by se na ni vrhnout a rozsápat ji?

Po těle jí přeběhl mráz. Chlad byl čím dál pronikavější a jak sněhová bouře sílila, neviděla si ani na špičky bot.

Z tohohle nemůžu vyváznout živá, pomyslela si. Jestli se nestane zázrak, zabloudím a umrznu tady. Představa tak děsivé smrti jí na optimismu rozhodně nepřidávala.

„Blesku!“ zkusila znovu vraníka přivolat, marně.

Nevěděla, kde přesně je, kterým směrem vykročit, aby se vyhnula útesům a zároveň se přibližovala k přístavnímu městu.

Měla jsem poslechnout Serenu, ale zdálo se tak nesmyslné, že by tady mohlo sněžit... Pravda, strýc jí vyprávěl, že když tu s jejím otcem vyrůstali, stalo se, že celé městečko i přístav zahalila bílá pokrývka. Už je to však přes třicet let a od té doby tu sníh nikdo nepamatoval. Navíc strýce podezírala, že si celou událost vymyslel, aby ji zabavil. Proč se historie musí opakovat právě dnes, kdy chtěla přesvědčit jen sama sebe, že jedná správně?

Dobře, vykročí tudy a bude doufat, že ten vzteklý pes už je dávno pryč a nenarazí na něj.

Postupovala velmi opatrně a měla co dělat, aby se udržela na nohou. Vítr stále sílil a zadržoval ji na místě, jako kdyby si dal za úkol co nejrychleji ji unavit, přinutit ji padnout k zemi a pohrbit pod sněhem. Navíc spodní část šatů vsakovala snad každou vločku, takže jí připadalo, jako by vláčela celý svět. Klobouku se už musela vzdát, aby zvládla držet sukni a stále o ni nezakopávala.

Uběhly snad desítky minut a pořád před sebou neviděla nic jiného než bílou tmu. Přece by se už dávno měla ocitnout u města, zahlédnout světla nějakého domu...

„Stůjte! Okamžitě se zastavte!“ zakřičel kdosi před ní. Podle hlubokého hlasu to musel být muž.

Emily strnula.

„Jsem Emily Harwoodová, neteř lorda Harwooda! Zabloudila jsem!“ křičela také, aby přehlušila skučení větru.

„Nechod'te už dál!“

„Já vám nerozumím! Musíte mluvit hlasitěji!“ A pak udělala několik rychlých kroků vpřed a země pod ní se propadla.

Jsem mrtvá, opakovala si Emily, když se probrala. Zřítíla jsem se z útesů a skončila v pekle. Rozhlížela se kolem a přitom si přikazovala, aby nepropadala zoufalství a beznaději.

Ocitla se v nějaké jeskyni. Po vlhkých zdech tančily odrazy plamenů z ohniště, od něhož přicházelo příjemné teplo.

Nadzvedla se na loktech, ale hned se zase položila zpátky na teplou příkrývku, protože se jí zatočila hlava. Pevně stiskla víčka a pokoušela se ovládnout mdloby.

„Tak už jste vzhůru,“ ozvalo se kdesi za ní. Trhla sebou, srdce se jí splašeně rozbušilo.

„Kdo... kdo jste? A kde to jsem?“ vysoukala ze sebe.

„Ten, kdo vás zachránil. A jste v mé jeskyni, poblíž Plymouthu.“

Emily se instinktivně natočila k mužskému hlasu, jenž vycházel ze tmy a rozléhal se po celé slují.

„Raději se nehýbejte,“ přikázal jí. „Máte štěstí, že jste vyvázla jen s několika odřeninami a boulí na hlavě. Kdybyste si to namířila jen o pár kroků vedle, nedopadla byste na skalní převis, ale rovnou do rozbouřených vln.“

Emily polkla. Skutečně měla smrt na dosah? Bože, jak byla hloupá! Kdyby bývala poslechla Serenu, nic z toho se nemuselo stát. Teď je ve strašidelné jeskyni s mužem, který ji sice zachránil, ale vůbec ho nezná a...

„Jak vás napadlo vyjet si na koni v takovém počasí? Každý rozumný člověk by se snažil vyhledat útočiště, ale vy... Vy jste se místo do města obrátila k lesům, jako kdybyste tam snad chtěla spáchat sebevraždu.“

Emily vytřeštila oči. Hlava se jí již přestala motat, místo toho v ní vířily tisíce bubnů na poplach.

Rozuměla mu správně?

„Jak víte, že jsem... Vy... vy jste mě sledoval od útesů?“ zeptala se a pomalu se posadila.

„Nebuďte tak domýšlivá. Nesledoval jsem konkrétně vás. Ale když jste upoutala mou pozornost, začalo mě zajímat, co takovou noblesní slečinku vede k tomu, že místo aby prchala do bezpečí, vrhá se do pasti,“ odpověděl s lehkým sarkasmem. Podle toho, jak zněl jeho hlas, musel stát nedaleko. Emily se ohlédla, ale ještě předtím, než zahlédla jeho tvář, prudce ji popadl za ramena a otočil ji k sobě zase zády.

„Ani se o to nepokoušejte!“ zavrčel nebezpečně.

„Proč?“ hlesla polekaně a sykla bolestí, když uvolnil stisk a vzdáčil se zpátky do tmy.

„Kdybyste spatřila mou tvář, musela byste zemřít.“

„Cože?!“ vykřikla Emily. Ježíši, zachránil ji snad nějaký poma-tenec, který se straní lidí a žije v jeskyni? Nebo je to hledaný lupič a vrah?

Strach jí prostupoval celým tělem. Není tu v bezpečí. Možná by bylo lepší, kdyby se utopila v moři. Bůhví, co se jí tenhle šílenec chystá připravit za muka.

Vede odtud nějaká cesta? Dokázala by mu utéct?

„Ráda hazardujete s vlastním životem,“ poznamenal, jako by jí četl myšlenky. „Venku pořád zuří bouře, navíc nemáte dobrý smysl pro orientaci. Jestli se vážně nechcete zabít, raději se o nic nepokoušejte.“

Má pravdu, uvědomila si. Pokud se počasí neumoudřilo, útekem by si příliš nepomohla. Vlastně vůbec. Jenomže co si má počít? Přece tu nezůstane s tímhle... s tímhle bláznem!

„Povíte mi, co jste tam venku dělala?“

Zhluboka se nadechla a zkusila promluvit odvážným a pevným tónem. „Až vy mi sdělíte, kdo jste a proč mě tu držíte.“

Rozesmál se. Emily sevřela naprostá hrůza, protože tím, jak se jeho hlas v jeskyni rozléhal, působil přímo ďábelsky.

„Nikdo vás tady nadrží, slečno Harwoodová. Můžete kdykoliv odejít. A podepsat si tak rozsudek smrti. Ale prosím, je to váš život.“

„Vy... Vy víte, kdo jsem?“ hlesla překvapeně.

„Ovšem. Sama jste přece křičela, jak se jmenujete. Myslíte, že bych se namáhal zachránit nějakou obyčejnou služku?“

Emily se rozčileně postavila a chtěla mu důrazně sdělit, co si o jeho odpovědi myslí, jenomže tělo ji opět zradilo, podlomila se jí kolena. Stačila se však ještě zachytit o hrubou stěnu jeskyně a svézt se pomalu zpátky k zemi.

„Jen opatrně... Chcete pomoci?“ Jeho hlas zněl najednou skoro až konejšivě.

„Ne,“ odsekla. „Zvládnou to sama!“

„Jak myslíte, jen jsem chtěl projevit trochu soucitu a zájmu.“

„O co vám vlastně jde?“ Prsty si přejela po nateklém místě vedle spánku a sykla bolestí. Neodradilo ji to ovšem od toho, aby od svého *zachránce* zjistila, proč ji vlastně nenechal napospas osudu.

„Aha, už jsem to možná pochopila. Služebnou byste nezachraňoval, protože vám jde o peníze. Budete požadovat odměnu, nebo lépe řečeno výkupné. V tom případě tu máme únos,“ poznamenala jedovatě a s předstíranou odvahou.

V jeskyni se na okamžik rozhostilo ticho.

„Nemůžu se rozhodnout, jestli jste tak domýšlivá, nebo hloupá.“

„Chcete mě urážet?!“ vykřikla pobouřeně.

„Vůbec ne.“

„Tak o co vám, proboha, jde, pane?!“

Znovu se zasmál. „Líbí se mi, jak se rozčilujete. Berete se moc vážně, slečno Harwoodová. Napadlo vás už někdy nepatrně se uvolnit a dát sbohem všem obavám, jimiž se trápíte?“

Nevěděla, co na to říct.

„Abychom si v tom konečně udělali jasno. Nezachránil jsem vás kvůli případné odměně, neunesl jsem vás, ani s vámi nemám žádné postranní a negentlemanské úmysly. Pokud dodržíte mé požadavky, doprovodím vás bezpečně domů, až bouře utichne.“

„Jaké požadavky?“

„Přisuňte se blíž k teplu, potřebujete se zahřát. Vaše šaty jsou ještě pořád zavlhlé. Už tak byste měla poděkovat krejčímu za skvěle odvedenou práci na plášti, jinak byste je měla promočené skrz naskrz. Chtěl jsem vás z nich svléknout, abyste se nenachlázila, ale neodvážil jsem se.“

Emily pevně stiskla rty, rozhodla se poslední slova svého *zachránce* ignorovat, a k jeho i svému vlastnímu překvapení uposlechla jeho radu.

„Ještě kousek, nebojte se.“

Nepatrně se posunula a čekala, co bude následovat. Jeho chování ji udivovalo. V jednu chvíli jí nažene strach, v druhé se jí posmívá, a nakonec si začne dělat starosti o její zdraví.

„Vy se teď nebudete dívat mým směrem, ani se na mě nepokusíte pohlédnout. A pokud to dodržíte do doby, než vám řeknu, dostanete se zdravá domů. A nikdy – nikdy, slečno Harwoodová – o našem setkání nikomu nepovíte.“

Zatajila dech v očekávání dalších požadavků, on se však odmlčel.

„Tedy, souhlasíte?“

„Ano,“ řekla rozvážně.

„Projdu kolem vás a vy mi slíbíte, že po celou dobu budete mít zavřené oči. Povím vám, až je zase budete moci otevřít. Zvládnete to, slečno Harwoodová?“

Přikývla a ve svitu ohně si všimla, že jsou její rukavičky potrhane. Stáhla si je a zvažovala hodit je do ohně, když už ji nedokážou chránit, ale nakonec je jen položila vedle sebe. Nebyly to však pouze rukavičky, které při pádu utrpěly. Levý rukáv jejích šatů byl natržený a prosvítala jím odřená kůže. Emily se podivila, že necítí žádnou bolest, ale v tom okamžiku se jakoby na povel přihlásila o slovo. Musela se kousnout do rtu, aby nevykřikla.

„Výborně. Zavřete tedy oči.“

Emily se zhluboka nadechla a udělala, o co požádal. Vnímala, jak se k ní zvolna přibližuje, přesto sebejistě, bez jediného zaváhání. Čím kratší vzdálenost je dělila, tím silněji si uvědomovala nové zvuky – jeho dech, praskání půdy smíšené s drobnými kamínky pod jeho nohama... Míjel ji, vzduch se rozčeřil a narušil teplo, které k ní sálalo. A pak najednou bylo po všem. Ocítl se kdesi před ní, v jiné části jejích útočiště, a zastavil se.

Může se už podívat? Necítila se ve tmě dobře, v téhle ponuré jeskyni, s cizincem, o němž nevěděla nic a který v ní vyvolával obavy a nejistotu.

„Zvládla jste to, už s tím můžete přestat.“

Emily se ulevilo a pohlédla před sebe. Snažila se zaměřit zrak skrze plameny, spatřit alespoň jeho siluetu, poznat, kdo vlastně je a proč s ní hraje tuhle podivnou hru.

„Mám zůstat tady, nebo se smím posadit k vám?“

„Já...“ Neměla nejmenší ponětí, jak odpovědět. Ano, ráda by věděla, jak vypadá, jenže to mohlo znamenat riziko. A navíc přece nechtěl, aby viděla jeho tvář...

„Rozhodnu za vás, slečno Harwoodová.“

A najednou se za plameny začala rýsovat vysoká postava se širokými rameny. Panebože... Jeho obličej...

„Tím ochráním sebe i vás, slečno Harwoodová.“

Stál už jen kousek od ní. Tvář mu zakrýval černý šátek, takže jedině, co dokázala jasně rozeznat, byly tmavé oči.

„Děsím vás?“ Hlas zpod šátku zazníval dost zastřeně.

Potrásla hlavou, čímž si jen rozproudila krev a probudila k životu ránu, kterou jí uštědřily plymouthské útesy.

Pobídl ji, aby mu udělala místo, a usadil se na příkrývku těsně vedle ní.

Rozbušilo se jí srdce. Strachem i vzrušením, protože snad v životě nepotkala tak impozantního muže, ani s ním nebyla v tak těsné blízkosti.

„Oba se potřebujeme zahřát, a tím nemyslím nic hříšného, slečno Harwoodová,“ zasmál se provokativně. Pokud tím chtěl Emily pobavit či ji přimět, aby trochu pookřála, dosáhl pravého opaku. Přesto se od něj nedokázala odtáhnout, zvláště ne poté, co si uvědomila, že jeho oči jsou skoro černé a poutají ji k sobě zvláštní silou.

„Teď už vás aspoň nemusím zabít,“ pokusil se o další žert, opět bez odezvy. „Ale no tak,“ nevzdával se. „Přece si vážně nemyslíte, že bych vám chtěl ublížit. Proč bych vás v tom případě zachraňoval? Nevidíte ani v mých očích, že jsem naprosto neškodný?“

Emily polkla a přiměla se od něj konečně odtrhnout. Neškodný? To ani náhodou! Díval se na ni tak... Jinak než ostatní muži. Věděla, jak ji sledují oči všech nápadníků, jak lační po tom, aby s ní mohli strávit chvilku o samotě, jenomže k něčemu takovému jim nikdy nedala příležitost. Možná toho se bála, těchto chvil, kdy se pohledy střetnou a ona spatří něco, co v ní vyvolá zvláštní příjemné pocity, které se však zároveň mísí s obavami.

„Kdo jste?“ hlesla.

„Jaká jména se vám líbí?“

„Prosím?“ Vůbec nepochopila, kam tím zase míří.

„Je to Paul, Jack, Richard či Henry?“

„Jack,“ odpověděla.

Muž se zasmál, jako kdyby slyšel ten nejlepší žert svého života. „Výborně. Takže se konečně můžeme představit, slečno Harwoodová. Jmenuji se Jack.“

Emily rozčileně zavrtila hlavou. „Dokážete být někdy vážný?“

Naklonil se k ní, opět ji zachytil očima a zašeptal: „Jen pokud je to nezbytně nutné.“

Rozechvěla se a doufala, moc doufala, že si toho nevšiml. Sklouzla pohledem po jeho šátku, pak se mu znovu zadívala do očí. Už ji tolik neděsil... Je tohle ten okamžik, po kterém následuje polibek? Přísahala by, že už se k tomu chystá, sundá si šátek, a ona by z neznámého důvodu nedokázala odmítnout, jenomže si to rozmyslel.

„Vím, že vám dlužím vysvětlení, Emily,“ oslovil ji znenadání jménem. „Nemohu vám prozradit příliš, vlastně skoro nic, takže budu stručný. Nesmíte znát mé skutečné jméno ani mou tvář, protože byste se kvůli tomu mohla ocitnout v nebezpečí. A překazila byste mi jisté plány.“

Emily zamžikala a vzpomínala se.

„Takže vás hledá policie,“ konstatovala přesvědčeně a podařilo se jí do tónu vmísit i značnou dávku opovržení.

„Připadám vám jako nějaký zločinec? I v tomhle oblečení, které zcela jasně prozrazuje můj původ?“

Pozorně si ho prohlédla. Vesta ušitá na míru z kvalitního materiálu, dlouhé černé kalhoty bez jediné chyby. „Ale proč jste si tedy zahalil tvář?“

„Protože je to nezbytné. A... Zkrátka a dobře vás chci jen ubezpečit, že ze mě nemusíte mít strach. Měla jste štěstí, že jsem u útesů byl a včas si vás všiml.“

„Nebo pořádnou smůlu. Záleží na tom, jestli se dostanu domů živá.“

Zasmál se. „Máte v sobě pořádný kus odvahy.“ Neuniklo mu, jak sykla bolestí, když pohnula rukou, a sklouzl očima na její zranění.

„Bolí vás to hodně?“

„Dá se to vydržet.“

Přikývl. Rány už stačil omýt vodou, když byla v mdlobách, ale nejlepší by byla ještě nějaká bylinná mast.

„Já vám přece nechci ublížit. Jen se musím ujistit, že o mně nikomu nepovíte.“

„Měla bych,“ odsekla Emily. „Člověka, který prchá před zákonem, je třeba nahlásit a dát spravedlnosti průchod.“

„I potom, co vás ten člověk zachránil?“

„Ano.“

„Co riskoval vlastní život, jen s důvěrou ve svůj instinkt, jelikož nebylo vidět na krok?“

„Ano,“ hlesla méně přesvědčivě.

„Ne,“ odmítl její tvrzení. „Vy nejste taková, jakou ze sebe právě děláte. Nevěříte mi, ani se vám nemohu divit, ale uvnitř své duše cítíte, že jsem typ muže, na kterého se můžete spolehnout, který se postará, abyste se dostala v pořádku domů.“

Znovu splynula s jeho očima. Znovu cítila, jak ji k sobě lákají, jak padá do jejich moci. Jeho hlas, hluboký, zastřený a tlumený, ji zbavoval veškerého rozumu a opatrnosti. Sama se k němu začala přibližovat a vzpamatovala se až v okamžiku, kdy už se prsty dotkla šátku, aby ho uvolnila.

Studem zčervenala. Co se to s ní jenom děje? A co je tohle za muže, že s ní dokáže tak snadno manipulovat jen skrze pohledy a hlas?

„Dobře,“ promluvila po dlouhé chvíli, kdy bylo slyšet jen praskání dřeva v ohništi. „I kdybych uvěřila, že nejste žádný zločinec, proč mi nemůžete prozradit, kdo jste, proč se skrýváte pod šátkem?“

„Na to vám opravdu nemohu odpovědět, Emily.“

„Ne, vy nechcete,“ namítla.

„Nesmím.“

Emily si přejela jazykem po rtech a rozhlédla se kolem, jako by doufala, že snad poblíž spatří džbán s vodou.

„Neměl byste...“

„Jistě,“ přerušil ji, neboť vytušil, o co chce požádat. „Ale chvíli počkejte.“ Zvedl se a znovu zmizel v druhé části jeskyně.

Když se k Emily vrátil, stála u ohně a natahovala k němu ruce.

„Už jste se zahřála?“

„Ano,“ odpověděla a s vděčností od něho přijala koženou lahev poté, co ji chvíli přidržel nad plameny. Uvažovala nad tím, proč to vůbec udělal, a nenapadlo ji jiné vysvětlení, než že se snažil urychlit tání sněhu, který pravděpodobně venku do lahve nabral.

Sám se napil jen trochu a pak odložil lahev stranou. Opět odešel, tentokrát proto, aby přinesl kletí nasbírané v lese, a přiložil do ohně.

„Jak dlouho už tu takhle žijete?“ zeptala se Emily.

„Myslíte si, že tady žiji?“ podivil se.

„Máte tu zásoby dřeva a...“ V ten okamžik zaslechla, jak opodál zaržál kůň. Podařilo se mu snad odchytit Bleska, nebo má vlastního koně?

„Paličák,“ pokýval hlavou. „Tak se jmenuje. Původně jsem mu chtěl dát vznešenější jméno, jenomže svou povahou mi nedával moc na vybranou. Mám ho v přední části jeskyně.“

„Vážně mu říkáte Paličák?“ podivila se Emily.

„Copak bych si tohle dokázal jenom tak vymyslet?“

Emily se pousmála a posadila se na příkrývku. Zdálo se, jako by Jack zaváhal, pak ji přesto následoval a tentokrát mezi nimi nechal dostatečný prostor.

„Objevil jsem tohle místo před týdnem. A přes noc jsem raději tady, je to méně komplikované, než kdybych se ubytoval v některém z hostinců či hotelů.“

„A ten kůň... je skutečně váš?“

Jack se zasmál. „Na něco se vás zeptám, Emily, abychom si všechno jednou provždy vyjasnili. Skutečně si myslíte, že by s vámi nějaký zločinec mluvil takovým způsobem jako já?“

Nepatrně se napřímila a zčervenala. U ohně se jí najednou začalo zdát horko, takže se trochu odtáhla. Prsty nahmatala, že šaty má skoro suché.

„Nejspíš už je vám jasné, kam tím mířím. I já jsem z urozeného rodu, stejně jako vy, Emily.“

„Znám vás?“ vyhrkla. Proč by to vlastně nebylo možné? Třeba se s ním setkala na nějakém plesu či večírku, možná s ním i tančila.

Ne, popřela své domněnky vzápětí, Jacka by si rozhodně zapamatovala. A hlavně jeho hluboké oči a černé vlasy.

„Ne.“

„Ale vy mě ano.“

„Vím, že jste nejkrásnější dívka v Plymouthu.“

„Nemusíte mi skládat komplimenty, raději bych znala pravdu.“

„Vždyť vám ji říkám, Emily. Prozrad'te mi konečně, co vás přimělo vyjet si na koni krátce předtím, než se rozpoutala ta bouře. Jistě vás před ní musel někdo z místních varovat. Na počasí mají poměrně nos, to musím uznat.“